

Possessor-Raising and Figure-Raising Constructions in Persian: a Distributed Morphology Analysis

Vida Sadrolmamaleki¹
(101-122)

Abstract

In Persian, much research focuses on the syntax-morphology interface in DM, but research on the syntax-semantics interface is generally absent from DM literature. The aim of this study is to account for possessor raising and figure raising constructions in Persian which demands the review of the distinction between possessor and figure as thematic roles in double object and ditransitive constructions based on Wood and Marantz (2017). By the former, we mean the double object and to-dative expression of transfer of possession and by the latter, we mean ditransitive predicates that select for a locatum argument and a location argument. They involve one structure, varying in terms of what vP takes as a complement, which is a D*P in double object and a p*P in ditransitive constructions. The DP is interpreted as “possessor” if it is externally merged in Spec of D*P and the DP is interpreted as “figure” if it is externally merged in Spec of p*P. Possessor raising generates two other kinds of thematic dependencies, including clausal possession and change-of-state vPs. Figure raising requires the considerations of natural reflexive vPs in ditransitive constructions and their corresponding inchoatives. The interpretation of an external argument depends on a theta-role introduced somewhere lower in the structure. Figure raising involves an external argument that bears a figure role introduced inside a lower pP; clausal possession involves an external or applied argument bearing a possessor role introduced inside a lower DP. This also requires the consideration of change-of-state semantics. The basic structure of a change-of-state vPs involves one v head which takes a DP complement. Possessor raising construction combines properties of both clausal possession and change-of-state semantics.

Keywords: change-of-state vPs, clausal possession, inchoatives, figure raising, natural reflexive vPs, possessor raising.

Received: 5, August, 2021 & Accepted: 11, October, 2021

doi: 10.22059/jolr.2021.328361.666734
Print ISSN: 2288-1026-Online ISSN: 3362-2676
<https://jolr.ut.ac.ir>

1.Introduction

Wood and Marantz (2017) argue that the principles of syntactic structure building are truly autonomous such that underlying structure is determined neither by “theta theory” nor by considerations of aspectual or argument structure. The resulting system of interpretive semantics better explains semantic relations in alternative constructions. I will follow interpretive semantics to review thematic roles of possessor in double object constructions indicating transfer of possession and figure in ditransitive constructions indicating locative constructions. Then I will provide a detailed discussion of possessor-raising and figure-raising constructions in Persian.

2.Literature Review

Argument structure refers to the syntactic structure linking a verb with its arguments. Over the years, this notion has been interpreted in different ways, mainly focusing on the lexical verb or on the structure associated with it. According to the “lexicalist” view, the verb determines the structure associated with it. The lexicalists investigated double object constructions (Barss & Lasnik 1986, Larson 1988, Pylkkänen 2002/2008, Cuervo 2003, Rappaport & Levin 2008, Bruening 2010, Harley & Miyagawa 2018, Karimi 2005, Anoushe 1397, among others) and locative constructions (Pinker 1989, Rappaport & Levin 2008, Roshan 1377, Karimi-Doostan & Safari 1390, among others). Their approach was challenged by the advent of anti-lexicalist approaches including DM (Halle & Marantz 1993). DM introduced the idea that a root can form any possible structure depending on the functional head it is merged with. In Persian, much research focuses on the syntax-morphology interface in DM (Anoushe 1394, 1396,1397,1398; Ahmadi & Anoushe1398), but research on the syntax-semantics interface is generally absent from DM literature. Sadrolmamaleki and Anoushe (2021) investigated dative and locative alternations in Persian based on Wood and Marantz (2017).

3. Theoretical Framework

Wood and Marantz (2017) propose that the syntax and semantics of external arguments depend on the autonomy of the syntax. They argue for a simplification of the primitives that introduce argument structure in the syntax, proposing a unifying analysis for heads such as Voice (which introduce the external argument of verb phrase), little *p* (which introduces figure, i.e., the external argument of prepositional phrase) and *low* applicative (which introduces the external argument related to a DP). They propose that these heads can be reduced to one single argument introducer, which they refer to as *i**. In the present study I review the distinction between possessor and figure as thematic roles in double object and ditransitive constructions based on Wood and Marantz (2017). Then I discuss possessor-raising and figure-raising constructions in Persian by a descriptive-analytical method.

4. Results

We examined possessor-raising and figure-raising constructions in Persian, which demands the review of the distinction between possessor and figure as thematic roles in double object construction and ditransitive construction based on Wood and Marantz (2017). When i^* merges with a DP, its categorial feature is valued to match that of its complement and a DP projected to specifier position is interpreted as possessor. When i^* merges with a pP, its categorial feature is valued to match that of its complement and a DP projected to specifier position is interpreted as figure. Possessor raising generates two other kinds of thematic dependencies, including clausal possession and change-of-state vPs. Figure raising requires the consideration of natural reflexive verbs in ditransitive constructions and their corresponding inchoatives.

5. Discussion

The objective of this study was to re-establish the autonomy of syntax by indicating abstract morphemes that build interpretable structures in line with Wood and Marantz (2017). Based on interpretive semantics, I demonstrated that the principles of syntactic structure building were truly autonomous such that underlying syntactic structure was determined neither by “theta theory” nor by considerations of aspectual or argument structure. After outlining the syntactic and semantic properties of argument-introducing head, I presented an analysis of dative and locative constructions to show the distinction between possessor and figure roles. Then I applied the system to a set of cases where the interpretation of an external argument depends on a theta-role introduced somewhere lower in the structure. Figure raising involves an external argument that bears a figure role introduced inside a lower pP; clausal possession involves an external or applied argument bearing a possessor role introduced inside a lower DP. This also requires the consideration of change-of-state semantics. The basic structure of a change-of-state vPs involves one v head which takes a DP complement. Possessor raising construction combines properties of both clausal possession and change-of-state semantics.

ارتقای پیکر و ارتقای مالک در زبان فارسی بر پایه نظریه صرف توزیعی

ویدا صدرالممالکی^۱

دانش آموخته دکتری زبان‌شناسی همگانی از دانشگاه تهران، تهران، ایران.

تاریخ دریافت مقاله: ۱۴۰۰/۰۵/۱۴؛ تاریخ پذیرش مقاله ۱۴۰۰/۰۷/۱۹

علمی - پژوهشی

چکیده

در زبان فارسی در چارچوب صرف توزیعی مطالعاتی در حوزه ساختواژه با تمرکز بر سطح رابط نحو - صرف صورت گرفته است، اما جایگاه پیشینه پژوهشی در سطح رابط نحو - معنا نسبتاً خالی است. هدف این مقاله تبیین پدیده ارتقای مالک و ارتقای پیکر در زبان فارسی است که مستلزم مرور تمایز میان نقش مالک در ساخت‌های دومفعولی و نقش پیکر در ساخت‌های دومتعدی بر مبنای رویکرد تعبیری وود و مرنز (۲۰۱۷) در چارچوب صرف توزیعی است. مراد از اولی ساخت‌های تناوب مفعولی است که به‌جای معنایی به انتقال مالکیت و مراد از دومی ساخت‌های تناوب مکانی است که به لحاظ معنایی به جابه‌جایی و تغییر مکان دلالت می‌کنند. تمایز این دو ساخت در نوع متمم گروه فعلی است که در اولی یک گروه معرف مرکب (D*P) و در دومی یک گروه حرف‌اضافه‌ای مرکب (p*P) است. گروه معرف در جایگاه شاخص هسته *i در حوزه D*P نقش مالک و گروه معرف در جایگاه شاخص هسته *i در حوزه p*P نقش پیکر را دریافت می‌دارند. تبیین پدیده ارتقای مالک بر دو پیش‌زمینه استوار است: (الف) بیان مالکیت در گزاره که با فعل «داشتن» بیان می‌شود و (ب) معناشناسی افعال تغییر حالت که مستلزم یک هسته فعلی کوچک به همراه حالت نتیجه در یک گروه معرف متمم است؛ در حالی که پدیده ارتقای پیکر مستلزم پرداختن به (الف) ساخت‌های دومتعدی واجد افعال انعکاسی طبیعی و (ب) ساخت‌های آغازی متناظر است. مراد از اولی ساخت‌هایی است که در آن‌ها می‌توان هم یک ضمیرانعکاسی و هم یک گروه معرف ارجاعی را به‌عنوان مفعول مستقیم به کار برد و با این فرض همراه است که تنها در ساخت‌های واجد ضمائر انعکاسی (نه گروه معرف ارجاعی) رخداد ارتقای پیکر امکان‌پذیر است. در ساخت‌های آغازی متناظر، *i پایینی که نقش پیکر را معرفی می‌کند درون p*P اشباع شده است. درحالی‌که ترکیب معنایی جریان دارد *i بالایی نقش کنش‌گر را معرفی می‌کند که درون v*P اشباع نشده است. از این رو نقش پایینی با ارتقا به جایگاه بالایی هر دو نقش را اشباع می‌کند. این پدیده که از آن تحت عنوان ارتقای پیکر یاد می‌شود نشان می‌دهد که تنها ساخت‌های واجد ضمائر انعکاسی (نه ساخت‌های واجد گروه معرف ارجاعی) می‌توانند در ساخت‌های آغازی از عهده‌آزمون کنشگری برآیند.

واژه‌های کلیدی: افعال تغییر حالت، افعال انعکاسی طبیعی، ارتقای پیکر، ارتقای مالک، مالکیت در گزاره، معناشناسی تعبیری.

۱. مقدمه

تحلیل ساخت‌های نحوی با استفاده از ساختار موضوعی ارتباط مستحکم میان ساخت‌های نحوی و تعبیرهای معنایی را منعکس می‌کند. این مفهوم از منظر

رویکردهای واژه‌گرا و پادواژه‌گرا تعابیر و پیامدهای متفاوتی را به همراه داشته است. در واقع این دو رویکرد رقیب دیدگاه‌های متفاوتی را نسبت به نگاشت نحو - معنا عرضه می‌دارند. رویکردهای دسته اول با بهره‌گیری از نسخه‌هایی از فرضیه یوتا و ساخت رویدادی بر اصولی صحه می‌گذارند که بازتاب روشنی از ساختارهای موضوعی را در بازنمایی‌های نحوی مطالبه می‌کنند و نگاشت یک به یک میان ساخت‌های نحوی و تعبیرهای معنایی را الزامی می‌گرداند (هیل و کایزر ۱۹۹۳؛ آسدوماتیلان و متیو ۲۰۱۳ در میان دیگران). اما دیدگاه واژه‌گرایان با روی کار آمدن رویکردهای پادواژه‌گرا از جمله صرف توزیعی زیر سؤال رفت. در صرف توزیعی ریشه‌ها از رهگذر ادغام با هسته‌های نقش‌نما (V, N, a) مقوله دستوری می‌یابند (هله و مرننز ۱۹۹۳). با تأکید این رویکرد بر شکل‌گیری تمام ساخت‌ها در نحو و تعبیرها در سطوح رابط، امکان جدیدی برای تبیین موضوع‌ها و تعیین نقش تتایی آن‌ها فراهم گشته است. استقلال نحو تحت تأثیر قواعد تعبیری در سطوح رابط واقع می‌شود که در سطح رابط نحو- صرف از رهگذر تکواژگونی بافتی^۱ و در سطح رابط نحو- معنا از رهگذر معناگونی بافتی^۲ تبیین می‌شوند. رویکردهای دسته دوم از جمله رویکرد تعبیری وود و مرننز (۲۰۱۷) تحلیل یکپارچه‌ای از ساخت‌های موضوعی را به اصولی نسبت می‌دهند که ساخت‌های نحوی را از منظر معنایی تعبیر می‌کنند. این رویکرد با فرض استقلال حوزه نحو، به‌عنوان تنها بخش زایای دستور بر این نکته تأکید می‌ورزند که تمام اشتقاق‌ها در نحو شکل می‌گیرند و ساخت‌های تولیدشده تحت تأثیر نظریه تتا یا ساختار نمودی واقع نمی‌شوند. از این رو عناصری که در بازنمایی‌های نحوی مشارکت می‌کنند فی‌نفسه فاقد روابط معنایی‌اند. به دیگر سخن، در این رویکرد می‌توان انتظار داشت که ساخت‌های نحوی یکسان تعابیر متفاوت داشته باشند و یا یک معنا از رهگذر ساخت‌های نحوی مختلف بیان شود. بررسی نقش تتایی موضوع‌های برون و درونی در ساخت‌های تناوبی در زبان‌های انگلیسی و فارسی از منظر رویکردهای واژه‌گرا صورت پذیرفته است اما تحلیلی همگون از این ساخت‌ها از منظر معناشناسی تعبیری صورت نگرفته است.

-
1. contextual allomorphy
 2. contextual allosomy

در زبان فارسی در چارچوب صرف توزیعی مطالعاتی در حوزه ساختواژه با تمرکز بر سطح رابط نحو - صرف صورت گرفته است (انوشه ۱۳۹۴، ۱۳۹۶، ۱۳۹۷، ۱۳۹۹؛ احمدی و انوشه ۱۳۹۸ در میان دیگران)، اما جایگاه پیشینه پژوهشی در سطح رابط نحو - معنا نسبتاً خالی است و تحقیقات اندکی در این زمینه انجام شده است که از این میان می‌توان به صدرالممالکی و انوشه (۱۳۹۹) اشاره کرد که به تحلیل ساخت‌های دومفعولی و دومتعدی در زبان فارسی از منظر معناشناسی تعبیری^۱ (وود و مرننز ۲۰۱۷) در چارچوب صرف توزیعی پرداخته‌اند.

هدف این مقاله تبیین پدیده ارتقای مالک و ارتقای پیکر در زبان فارسی است که مستلزم مرور تمایز میان نقش مالک در ساخت‌های دومفعولی و نقش پیکر در ساخت‌های دومتعدی بر مبنای رویکرد تعبیری وود و مرننز (۲۰۱۷) در چارچوب صرف توزیعی است. مراد از اولی ساخت‌های تناوب مفعولی است که به لحاظ معنایی به انتقال مالکیت دلالت می‌کنند و مراد از دومی ساخت‌های تناوب مکانی است که به لحاظ معنایی به جابه‌جایی و تغییر مکان اشاره می‌کنند. تمایز این دو ساخت در نوع متمم گروه فعلی است. تبیین پدیده ارتقای مالک بر دو پیش‌زمینه استوار است: (الف) بیان مالکیت در گزاره و (ب) معناشناسی افعال تغییر حالت؛ در حالی که، پدیده ارتقای پیکر مستلزم پرداختن به (الف) ساخت‌های دومتعدی واجد افعال انعکاسی طبیعی و (ب) ساخت‌های آغازی متناظر است. برای این منظور پس از مقدمه حاضر، به پیشینه مختصر چگونگی تعبیر این نقش‌ها در آثار زبان‌شناسان مختلف اشاره می‌کنیم. در بخش سوم مبانی نظری رویکرد تعبیری (وود و مرننز ۲۰۱۷) ارائه می‌شود. در بخش تحلیل داده‌ها با تمرکز بر شواهد زبان فارسی به بررسی پدیده ارتقای پیکر و ارتقای مالک می‌پردازیم که ضمن تأیید رویکرد معناشناسی تعبیری، الزامات نحوی رخداد این دو پدیده را مورد بحث قرار می‌دهیم. بخش آخر نیز به جمع‌بندی و نتیجه‌گیری از یافته‌های این مقاله اختصاص دارد.

۲. پیشینه پژوهشی

در آغاز باید خاطر نشان کنیم که گرچه تحلیل ساخت‌های دومفعولی و دومتعدی در چارچوب رویکردهای دسته اول به بحث کنونی ما مربوط نمی‌شود با این وجود، پیشینه تحقیقات نوین ریشه در این سنت پژوهشی دارند و فرایند تکاملی این سنت به شمار

می‌روند. از این‌رو، نخست معرفی نقش‌های معنایی در ساخت‌های تناوبی از جمله تناوب مفعولی (دومفعولی) و تناوب مکانی (دومتعدی) را از منظر رویکردهای اول به اختصار مرور می‌کنیم، سپس به تعبیر این نقش‌ها در چارچوب رویکرد پادواژه‌گرای صرف توزیعی می‌پردازیم.

ساخت‌های دومفعولی ساخت‌های هستند واجد یک محمول سه ظرفیتی همانند «دادن، نشان دادن و آموزش دادن» که دارای سه مشارکند و سه نقش معنایی کنش‌گر، کنش‌رو و هدف را از محمول‌های خود دریافت می‌دارند و به لحاظ معنایی بر انتقال مالکیت دلالت دارد (هارلی و میاگاوا ۲۰۱۸). از جمله آثاری که به بررسی ساخت‌های دومفعولی در چارچوب رویکردهای دسته اول پرداخته‌اند می‌توان به بارس و لزنیک (۱۹۸۶)، لارسون (۱۹۸۸)، مرنتز (۱۹۹۳)، لوین و راپاپورت (۱۹۹۵؛ ۲۰۰۸)، پیلکانن (۲۰۰۲، ۲۰۰۸)، کوورو (۲۰۰۳)، رمچند (۲۰۰۸)، برونینگ (۲۰۱۰)، هارلی و میاگاوا (۲۰۱۸)، کریمی (۲۰۰۵)، واعظی (۱۳۹۲)، انوشه (۱۳۹۷) در میان دیگران اشاره کرد.

ساخت‌های دومتعدی ساخت‌هایی هستند واجد یک محمول سه ظرفیتی مکانی همانند «گذاشتن، چسباندن و بار زدن» که محمول آن‌ها ناظر برقرار دادن اشیاء و مواد در داخل یک ظرف یا بر روی یک سطح هستند و دارای دو موضوع درونی‌اند: موضوع انتقالی و موضوع مکان (راپاپورت و لوین ۱۹۸۸). از جمله آثاری که به بررسی ساخت‌های دومتعدی در چارچوب رویکردهای واژه‌گرا پرداخته‌اند می‌توان به رویکرد کلی/ جزئی (بیورز ۲۰۱۰، ۲۰۰۶؛ جکندوف ۱۹۸۷؛ کریمی دوستان و صفری ۱۳۹۰)، رویکرد پیکر- مبنا و زمینه - مبنا (پینکر ۱۹۸۹؛ راپاپورت و لوین ۱۹۸۸؛ روشن ۱۳۷۷)، ابلیش‌وسکا (۲۰۰۵) در میان دیگران اشاره کرد.

در تقابل، آموزه‌های نظری معناشناسی تعبیری و شواهد زبانی بر این نکته دلالت می‌کنند که جایگاه ادغام متمم فعل در ساخت‌های دومفعولی و دومتعدی یکسان اما نوع متمم آن‌ها متفاوت است لذا تعبیر نقش‌های تتایی را تحت تأثیر قرار می‌دهد. صدرالممالکی و انوشه (۱۳۹۹) در تحلیل خود از این ساخت‌ها تصریح می‌کنند که پدیده انتقال مالکیت در ساخت‌های دومفعولی (۱) و رابطه مکانی میان پیکر^۱ و زمینه^۲

1. figure
2. ground

در ساخت‌های دومتعدی (۲) با این فرض تبیین می‌شود که توانایی فعل برای حضور در ساخت دومفعولی مستلزم گزینش یک گروه معرف مرکب (D*P) و توانایی فعل برای رخداد در ساخت دومتعدی مستلزم گزینش یک گروه حرف‌اضافه‌ای مرکب (p*P) است که از رهگذر ترکیب هسته i^* با یک متمم DP و pP، به ترتیب نقش تتایی مالک و پیکر به شاخص اعطا می‌شود. چگونگی تعبیر این نقش‌ها از جایگاه ساختاری این هسته و نقش مفهومی - معنایی ریشه مایه می‌گیرد:

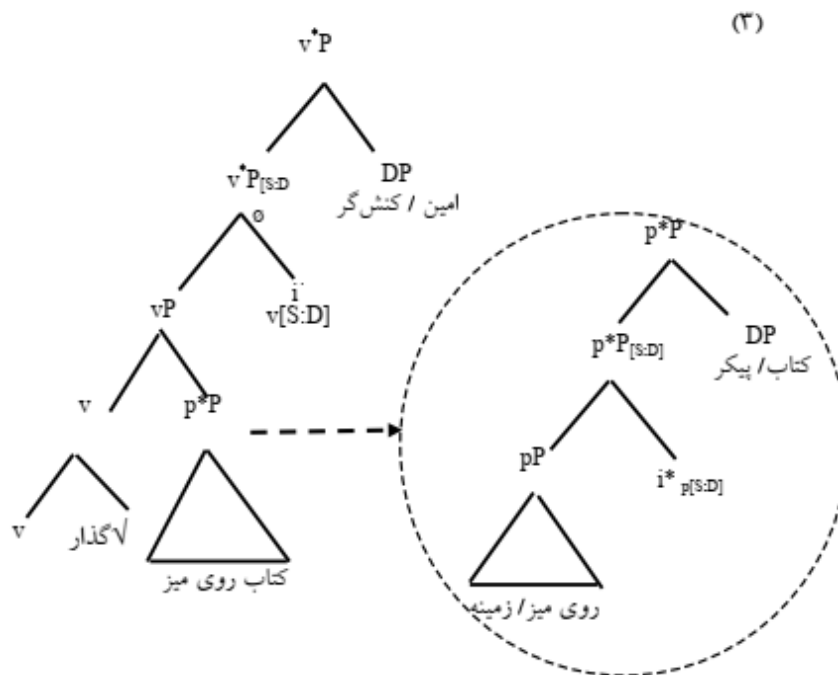
(۱) مادر بچه رو غذا داد.

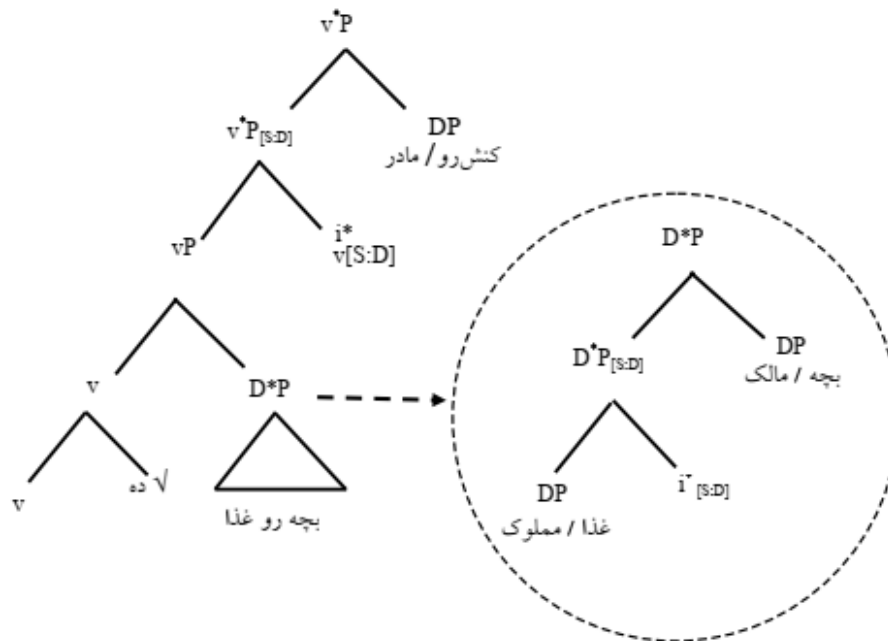
$[v_{v^*P} \text{ مادر } i^*_{vP} > v \text{ ده } < v_{v^*P}] < v_{D^*P} \text{ بچه رو } i^*_{DP} \text{ غذا } >]$

(۲) امین کتاب را روی میز گذاشت.

$[v_{v^*P} \text{ امین } i^*_{vP} > v \text{ گذار } < v_{v^*P}] < v_{p^*P} \text{ کتاب را } i^*_{pP} \text{ روی میز } >]$

گزاره ساخت‌های دومتعدی یک گروه حرف‌اضافه‌ای مرکب (p*P) را به‌عنوان متمم خود می‌پذیرند. اما گزاره ساخت‌های دومفعولی یک گروه معرف مرکب (D*P) را به‌عنوان متمم خود می‌پذیرند که برای سهولت درک در بازنمایی‌های (۳) و (۴) ارائه می‌شوند:

۳- مفاهیم صرف توزیعی

صرف توزیعی از جمله نظریه‌های نوین در نحو و برگرفته از نتایج برنامه کمینه‌گرایی است که می‌کوشد تا از منظری متفاوت ساخت‌های زبانی را تبیین کند. رویکرد وود و مرتنز (۲۰۱۷) که در چارچوب همین نحله نظری پا گرفته، تمام ویژگی‌های آن را به ارث برده است. اما هسته‌های معرف موضوع از جمله هسته جهت، الحاقی پایین و حرف اضافه‌ای به یک هسته نحوی با برجسب i^* تقلیل یافته‌اند. وود و مرتنز (۲۰۱۷) به پیروی از برونینگ (۲۰۱۲)، مشخصه‌های گزینشی را درون قلاب بازنویسی می‌کنند؛ از این‌رو، $P[S:D]$ هسته مقوله حرف اضافه و $v[S:D]$ هسته مقوله فعلی‌اند که هرکدام یک عنصر با مقوله D را برمی‌گزینند. مقوله‌گزینی مستلزم مفهوم هسته و شرط عدم تقارن میان سازه‌های ادغام‌شده است. i^* فاقد مقوله است و بازبینی مشخصه گزینشی هنگامی صورت می‌پذیرد که مشخصه مقوله‌ای i^* ارزش‌گذاری شده باشد. اساساً سه عامل در تعیین ویژگی‌های i^* مؤثرند: الف. ادغام با انواع مقوله‌های نحوی، طوری که تعبیر آن از جایگاه ساختاری امکان‌پذیر گردد؛ ب. ارزش‌گذاری i^* از رهگذر ادغام با

الف.	موضوع‌های برونی از رهگذر یک هسته نحوی با برجسب i^* به ساخت‌ها معرفی می‌شوند.
ب.	از منظر نحوی، این هسته با مقوله‌های مختلف به‌عنوان متمم ادغام یا به ریشه واژگانی افزوده می‌شود.
پ.	از منظر معناشناختی، این هسته می‌تواند به دومین سازه ادغامی، نقش تتایی اعطا کند:
گر i^* با vP ترکیب شود،	v*P را فرافکنی کرده به DP شاخص نقش کنش‌گر اعطا می‌کند.
گر i^* با pP ترکیب شود،	p*P را فرافکنی کرده به DP شاخص نقش پیکر اعطا می‌کند.
گر i^* با DP ترکیب شود،	D*P را فرافکنی کرده به DP شاخص نقش مالک اعطا می‌کند.

مشخصه مقوله‌ای اولین سازه؛ پ. اتصال یک ریشه واژگانی به i^* که تعبیر آن را تحت تأثیر قرار می‌دهد. نماد «*» بر روی i^* حاکی از یک ویژگی اساسی نحوی است. در واقع هسته i^* به فرافکنی گسترده اولین سازه طی فرایند ادغام خاتمه می‌دهد. نماد «*» تنها به گره بلافصل مسلط بر i^* اعمال می‌شود. نکته دیگر که باید بدان اشاره کرد برجسب‌دهی به ساخت گروهی است که به همان روش آشنا در رویکردهای کمینه‌گرا / صرف توزیعی صورت می‌پذیرد. در واقع مفروضات (مسلمات) این رویکرد به قرار زیر است:

این انگاره هسته جهت را درون فرافکن گسترده فعل کوچک قرار می‌دهد و نماد ستاره دال بر خاتمه یافتن این فرافکنی است. چگونگی تعبیر این نقش‌ها از یک قاعده تعبیری وابسته به بافت مایه می‌گیرد که در سایه ساخت‌های نحوی تعریف و بر اساس اصل خوانش کامل معنا تحدید می‌شود:

(5)	a.	$[i^*] \leftrightarrow \lambda_x \lambda_e. \text{AGENT}(x,e) / \text{-----} (\text{agentive vP})$
	b.	$[i^*] \leftrightarrow \lambda_x \lambda_s. \text{FIGURE}(x,s) / \text{-----} (\text{locative pP})$
	c.	$[i^*] \leftrightarrow \lambda_x \lambda_e. \text{POSSESSOR}(x,s) / \text{-----} (\text{applicative DP})$

(۶) الف. در بافت vP کنشگری، موضوع برونی X تعبیر کنش‌گر را دریافت می‌دارد.
 ب. در بافت pP مکانی، موضوع برونی X تعبیر پیکر را دریافت می‌دارد.
 پ. در بافت DP الحاقی، موضوع برونی X تعبیر مالک را دریافت می‌دارد.
 هسته‌های جهت، حرف‌افزافه و الحاقی پایین سه مصداق از یک هسته نحوی‌اند که از منظر نحوی و معنایی یکسان‌اند و این از تحلیل یکپارچه آن‌ها حمایت می‌کند.

۴- تحلیل داده‌ها

در بخش گذشته ضمن معرفی مبانی معناشناسی تعبیری در چارچوب صرف توزیعی، به چگونگی معرفی نقش‌های مالک و پیکر در ساخت‌های دومفعولی و دومتعدی و تمایز آن‌ها اشاره کردیم. در این بخش به تبیین پدیده ارتقای مالک در ساخت «پارسا گلدان مهسا را شکست» و ارتقای پیکر در ساخت «امین پشت بوته‌ها پنهان شد» می‌پردازیم.

تحلیل هر یک بر دو پیش‌زمینه استوار است: اولی مستلزم پرداختن به (الف) بحث بیان مالکیت و (ب) معناشناسی یک فعل تغییر حالت است و دومی پرداختن به (الف) ویژگی‌های افعال دومتعدی واجد ضمیر انعکاسی و (ب) ساخت‌های آغازی متناظر را ایجاد می‌کند که به ترتیب در زیر بخش‌های ۳-۱ الی ۳-۵ مورد بحث قرار می‌گیرد.

۴-۱- بیان مالکیت در گزاره

فاعل سؤال مکانی، پیکر است: «کتاب کجاست؟ - کتاب روی میز است» اما در ساخت‌های بیان مالکیت در گزاره، این مالک است که به‌عنوان فاعل جمله ایفای نقش می‌کند: «مین یک ماشین دارد». حال تحلیل مالک در ساختی نظیر «مین یک ماشین دارد» را در نظر می‌گیریم. از منظر معناشناختی، در این ساخت رابطه مالکیت از فعل HAVE/BE حاصل نمی‌شود بلکه در سطح پایین‌تر از درون DP مملوک مایه می‌گیرد. هم‌راستا با محققان بسیاری (کین ۱۹۹۳، بیورز، پونورت و وشلر ۲۰۰۹، میلر ۲۰۱۸ در میان دیگران) بر این باوریم که گروه معرف مملوک بر رابطه «داشتن» دلالت می‌کند. ممکن است این رابطه وراثتی^۱ ریشه اسمی باشد و به رابطه قوم و خویشی اشاره کند: همانند «برادرش» در جمله «مین برادرش پزشک» که در آن «امین» که در هسته گروه مالک قرار دارد (مضاف‌الیه به تعبیر سنتی) از درون سازه «برادر امین» به آغاز جمله حرکت کرده است و ضمیر «ش» را از خود به‌جا گذاشته است. و یا در مورد یک اسم عام همانند «ماشین» توسط هسته POSS به ساخت معرفی شود. این هسته در جایگاه شاخصش عنصری را به‌عنوان مالک معرفی نمی‌کند؛ از این‌رو، این رابطه به کل DP مملوک دلالت می‌کند که از رهگذر ادغام با vBE، به گروه فعلی کوچک منتقل می‌شود زیرا نحو مستعد تعبیر ترکیبی است و اگر یک ساخت درون ساخت دیگری قرار بگیرد ساخت بزرگ‌تر ویژگی‌های معنایی (دلالت‌های) ساخت درونه را به ارث خواهد برد. لذا دلالت گره DP دلالت گره پایین‌تر (POSSP) را دربر خواهد داشت. دلالت فوق از رهگذر ادغام با vBE، به گروه فعلی کوچک نیز منتقل می‌شود. از آن‌جا که این گروه فعلی بیان‌گر رابطه ملکی است و به یک رویداد ایستا یا پویا اشاره نمی‌کند معناگونه جهت تهی‌گزینش می‌شود. گروه معرف فاعلی در جایگاه شاخص این هسته معرفی و نقش مالک را ایفا می‌کند که هسته POSS معرفی کرده اما در آن جایگاه اشباع‌نشده

1 inherent to the noun root

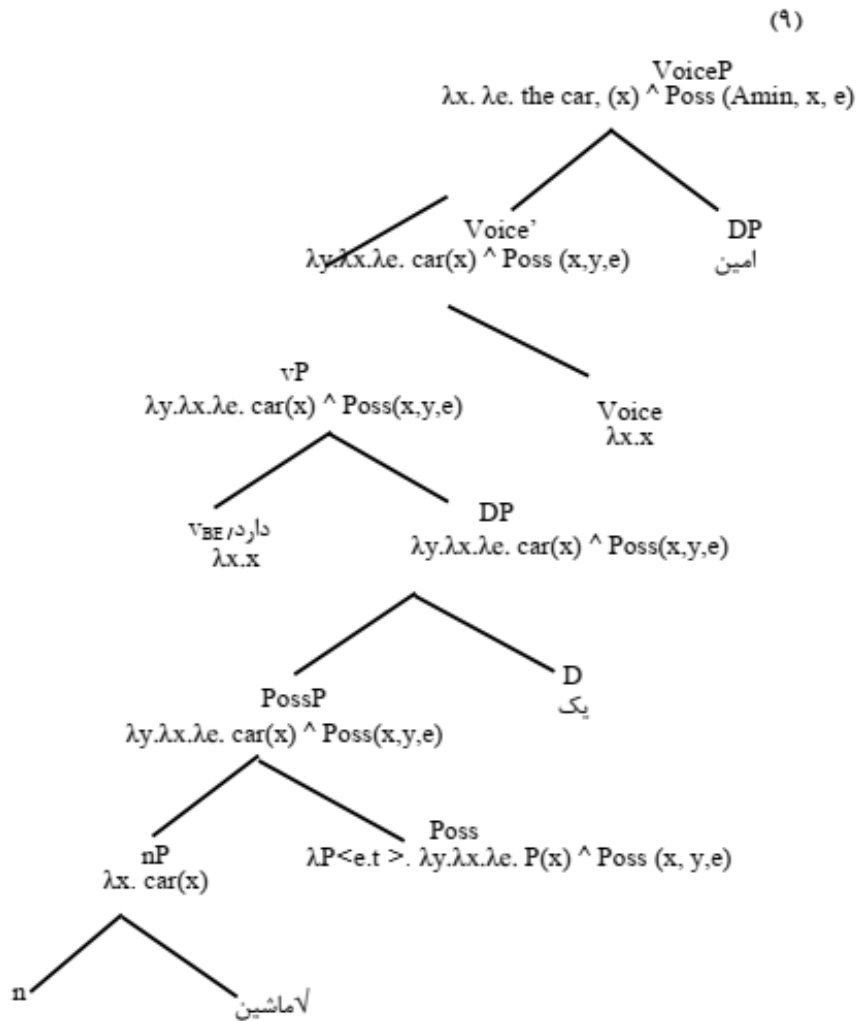
بود. به پیروی از وود و ومرتز (۲۰۱۷) معتقدیم که حوزه D*P همانند حوزه v*P می‌تواند از رهگذر اعمال قاعده تعبیری (5) یک موضوع برونی را به ساخت‌ها معرفی کند و با داشتن مشخصه‌گزی‌نشی DP_[S:D] به این عنصر نقش معنایی مالک را اعطا کند:

(7)

در حالی که حوزه D*P به لحاظ ساختاری شبیه حوزه v*P است اما تعامل آن با حوزه v*P می‌تواند نتایج جالبی را به همراه داشته باشد. یادآوری این نکته حائز اهمیت است که در ساخت‌های آغازی، هسته i* به لحاظ معنایی قادر به معرفی نقش تنابیی «کنش‌گر» نیست زیرا این هسته بالاترین هسته معرف موضوع در حیطه موضعی است اما هسته i* در حوزه D*P بالاترین هسته معرف موضوع نیست پس می‌تواند نقشی را معرفی کند که در جایگاه شاخص v*P اشباع شود؛ از این‌رو، گروه معرف «امین» نقش مالک را برآورده می‌کند که در جایگاه پایین معرفی اما اشباع نشده بود و میلر (۲۰۱۸) از آن تحت عنوان ارضای مؤخر^۱ نقش نام می‌برد. حال بازنمایی جمله «/امین یک ماشین دارد» را در نظر می‌گیریم:

(۸) الف. Voice امین VoiceP] v_{vP}] D_{DP}] POSS_{POSSP}] np] ماشین]]]]]]

بازخوانی بیان مالکیت در گزاره در رویکرد معناشناسی تعبیری وود و مرتنز (۲۰۱۷) با این پرسش اساسی مواجه است: هسته POSS از چه نوعی است. می‌توان چنین فرض کرد که آن نوعی i^* است. از منظر معناشناختی رابطه مالکیت همان تعبیر i^* در بافت nP متمم است که بر طبق تحلیل رویکرد کنونی به صورت ساخت (۲۲) خواهد بود:

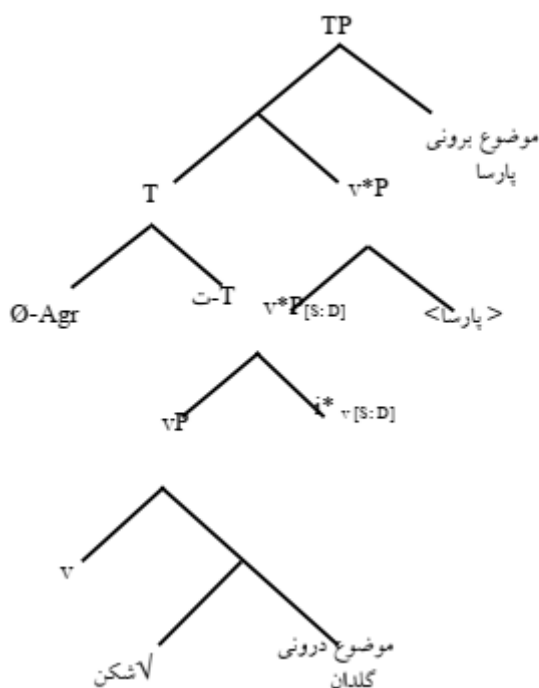
$$[[[[[[nP \text{ ماشین}] i^*]_{nP}] D]_{DP}] v]_{vP}] i^* \text{ امین }]_{v^*P} \quad (10)$$

۴-۲- افعال تغییر حالت

در زبان فارسی مانند بسیاری از زبان‌های دیگر فعل‌های تغییر حالت در تناوب سببی شرکت می‌کنند. مانند «شکستن» که در دسته فعل‌های تغییر حالت قرار دارد. بازنمایی درختی «پارسا گلدان را شکست» را در (۱۲) ملاحظه می‌کنیم.

(۱۱) الف. پارسا گلدان را شکست. (سببی) / ب. گلدان شکست. (آغازی)

(۱۲)

هم چنان که ملاحظه می‌شود، در اشتقاق‌های نحوی واحدهای زبانی در ساختاری سلسله‌مراتبی قرار می‌گیرند و سازه‌های بزرگ‌تر را می‌سازند. آنچه در ساخت نحوی ارائه می‌شود مجموعه‌ای از پایانه‌های نحوی است. مقوله فعلی تغییر حالت مستلزم یک هسته فعلی کوچک به همراه حالت نتیجه در یک گروه معرف (گلدان) متمم است. تمایز ساخت‌های سببی و آغازی بستگی به ساختار آن‌ها دارد. از منظر نحوی در یک ساخت سببی، رویداد سببی (V) به همراه حالت نتیجه در یک گروه معرف (گلدان) متمم بازنمایی می‌شود. مفعول مستقیم به‌عنوان حالت نتیجه تعبیر می‌شود که ریشه V-shkan این حالت را نام‌گذاری کرده فعل به‌عنوان سببی تعبیر می‌گردد زیرا متمم به لحاظ معنایی یک حالت است. در مرحله بعدی اشتقاق، هسته i* از رهگذر ادغام با گروه فعلی

کوچک مشخصه‌ای مقوله‌ای‌اش را به‌عنوان v ارزش‌گذاری کرده، سپس $v^*P_{[S:D]}$ را فرافکنی می‌کند، یعنی ساخت گروه فعلی که باید یک گروه معرف را مقوله‌گزینی کند. گروه معرف «پارسا» در جایگاه شاخص به ساخت معرفی‌شده منتج به چرخه کامل v^*P می‌شود. در ساخت آغازی که بدون موضوع برونی است v به‌صورت BECOME (13) و در ساخت سببی واجد موضوع برونی v به‌صورت CAUSE (14) تعبیر و بازنمایی می‌شود (وود و مرننز ۲۰۱۷):

(13) $[v] \langle - \rangle \lambda P_{\langle s,t \rangle} \lambda_e \exists_s. \text{BECOME}(s, e) \& P(s) / ____ (\text{no EA})$

(14) $[v] \langle - \rangle \lambda P_{\langle s,t \rangle} \lambda_e \exists_{e'}. P(e') \& \text{CAUSE}(e', e) / ____ (\text{EA})$

با ملاحظه معنائشناسی یک فعل تغییر حالت که متشکل از دو زیر رویداد (سببی و حالت نتیجه) است، بایستی قاعده کلی زیر را در نظر گرفت که بر مبنای آن موضوع درونی به‌صورت حالت نتیجه تعبیر می‌شود:

(15) $[\text{DP}] \rightarrow \text{STATE}([\text{DP}]) = (\lambda_x \lambda_s. \text{state}(s, x))([\text{DP}])$

آنچه به لحاظ نحوی در یک ساخت سببی بازنمایی نمی‌شود بخش BECOME رویداد تغییر حالت است. از آنجا که محمول BECOME نمی‌تواند به یک گره نحوی خاص متصل شود (الا به پیامد ناشی از قاعده ترکیبی بالا) از این‌رو نمی‌تواند با یک وابسته فعلی همانند «دوباره» بیاید:

(۱۶) * گلدان دوباره شکست.

در رویکرد معنائشناسی تعبیری در تناوب سببی دو معناگونه وجود دارد که به لحاظ بافتی تعبیر می‌شوند:

(17) a. $[i^*] \langle - \rangle \lambda x \lambda e. \text{AGENT}(x, e) / ____ (\text{agentive } vP)$

b. $[i^*] \langle - \rangle \lambda_{x,x}$

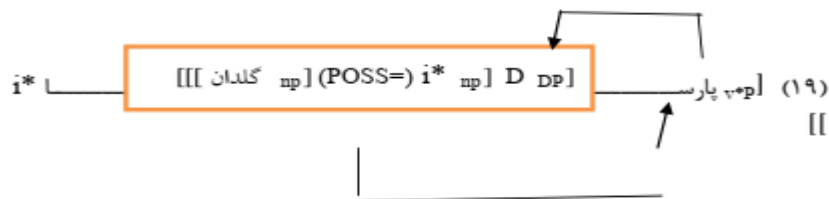
انتخاب میان این دو تعبیر در بخش معنایی (پسانحوی) صورت می‌پذیرد. اگر vP متمم به‌صورت یک رویداد پویا (جمله ۱۱- الف) تعبیر شود گزینه (a) و اگر به‌عنوان رویداد خودانگیخته (جمله ۱۱- ب) تعبیر شود گزینه (b) انتخاب می‌گردد. لذا رویدادی همانند «شکستن گلدان» می‌تواند به هر دو روش (a) و (b) خوانش شود.

۳-۴ ارتقای مالک

با ملاحظه رابطه مالکیت در گزاره و ویژگی فعل‌های تغییر حالت در بخش‌های پیشین، برای بررسی ارتقای مالک در زبان فارسی ساخت زیر را در نظر می‌گیریم:

(۱۸) سینا گلدان مهسا را شکست.

در تحلیل ارتقای مالک در ساخت (۱۸) باید به دو ویژگی توجه کرد. از یک سو، موضوع برونی (مهسا) در عبارت «گلدان مهسا» در نقش مالک همانند بیان مالکیت در گزاره به ساخت معرفی می‌شود: «مهسا گلدان دارد» و یا همانند مقوله الحاقی پایین (پیلکانن ۲۰۰۸) در جایگاه شاخص هسته الحاقی (یا همان i^* در رویکرد تعبیری) به-عنوان مالک تعبیر می‌شود. از سوی دیگر، این ساخت مستلزم معناشناسی یک فعل تغییر حالت است. نحو دو نوع الزام را بر این ساخت ایجاب می‌کند: (الف) برای اینکه نقش مالک از رهگذر DP برونی «مهسا» در عبارت «گلدان مهسا» بیان شود، بایستی رابطه مالکیت در این ساخت اشباع نشده باقی بماند تا از رهگذر ارتقا به جایگاه بالاتر، DP متمم «گلدان» مجوز تعبیر نتیجه حالت را بیابد و (ب) برای نگاشت معنای تغییر حالت بایستی DP درونی به عنوان نتیجه حالت تعبیر شود که بازنمایی آن در (۱۹) ارائه می‌شود:

۴-۴ ساخت دومتعدی واجد ضمائر انعکاسی

داده‌های زبان فارسی نشان می‌دهند که این زبان هم دارای افعال انعکاسی طبیعی است یعنی در یک ساخت دومتعدی می‌توان هم یک ضمیرانعکاسی (۲۰- الف) و هم یک گروه معرف ارجاعی (۲۰- ب) را به عنوان مفعول مستقیم به کار برد:

(۲۰) الف. امین خود را پشت بوته‌ها پنهان کرد.

$[[[\text{amin } v^*P] \text{amin } <v \sqrt{\ } > vp] \text{ خود را } p^*P] i^* [\text{ پشت بوته‌ها } pp] \text{ پنهان کرد }]]]$

ب. امین حسن را پشت بوته‌ها پنهان کرد.

$[[[\text{amin } v^*P] \text{amin } <v \sqrt{\ } > vp] \text{ حسن را } p^*P] i^* [\text{ پشت بوته‌ها } pp] \text{ پنهان کرد }]]]$

این سازه که نشانه مفعولی دارد (را)، بر مصداق معینی در جهان خارج دلالت می‌کند و مفعول غیرمستقیم به صورت گروه حرف اضافه‌ای همواره در ساختار نحوی تظاهر می‌یابد. پس از شکل‌گیری گره‌های پایانی در نحو، نوبت درج واژهاست که از رهگذر فرایند ادغام صرفی (تحت شرایط هم‌جواری) و هم‌جوشی، ساخت‌های صرفی را به همان روش آشنای صرف توزیعی جایگزین اشتقاق‌های نحوی کند. از رهگذر اعمال قاعده

تعبیری نیز، نقش کنش‌گر به شاخص هسته i^* در حوزه v^*P و نقش پیکر به شاخص هسته i^* در حوزه p^*P و نقش زمینه به متمم حرف‌افزافه اعطا می‌شود. لازم به ذکر است که این سامانه، قواعد تعبیری وابسته به بافت نحوی را جایگزین معناشناسی ترکیبی به سبک نئودیویدسونی می‌کند.

ضمایر انعکاسی معمولاً به صورت شکلی صرف شده از واژه «خود» نوشته می‌شوند. شواهد نحوی مبنی بر حضور ضمایر انعکاسی در ساخت‌های واجد محمول‌های انعکاسی از تطابق فاعل و مفعول انعکاسی از رهگذر اصل (الف) مرجع‌گزینی به دست می‌آید. طبق این اصل این ضمایر باید از سوی مرجع مناسبی که در جایگاه موضوع قرار دارد، سازه‌فرمانی شوند. در جمله نادستوری (۲۱- پ) سازه فاعل (بچه‌ها) جمع است و نمی‌تواند مرجع مناسبی برای ضمیر انعکاسی «خودش» باشد.

(۲۱) الف. امین i خودش i را میان جمعیت جای داد.

TP [v^*P امین i^* v_P] $\langle v \sqrt{\ } \rangle$ [p^*P خودش را i^* pp میان جمعیت] جای داد

ب. بچه‌ها i خودشان i را پشت بوته‌ها پنهان کردند.

TP [v^*P بچه‌ها i^* v_P] $\langle v \sqrt{\ } \rangle$ [p^*P خودشان را i^* pp پشت بوته‌ها] پنهان

کردند

پ. i^* بچه‌ها i خودش i را پشت بوته‌ها پنهان کردند.

TP [v^*P بچه‌ها i^* v_P] $\langle v \sqrt{\ } \rangle$ [p^*P خودش را i^* pp پشت بوته‌ها] پنهان کردند

تناوب سببی غالباً با تکواژ سببی «ان» بر روی فعل گذرا نشان داده می‌شود. آنچه ساختواژه به ما می‌گوید این نکته است که نحو درگیر یک هسته معرف موضوع در یک ساخت گذرا است. وند سببی بازنمون ساختاری فعل کوچک در بافت هسته معرف موضوع برونی است. حال جمله سببی (۲۲- الف و ب) و ساخت متناظر آغازی‌اش در (۲۲- پ و ت) را در نظر می‌گیریم که پس از ملاحظه بازنمایی نحوی در زیر، به بحث

ارتقای پیکر در زیر بخش (۳-۵) می‌پردازیم.

(۲۲) الف. امین خود را پشت بوته‌ها پنهان کرد.

TP [v^*P امین i^* v_P] $\langle v \sqrt{\ } \rangle$ [p^*P خود را i^* pp پشت بوته‌ها] پنهان کرد

ب. امین حسن را پشت بوته‌ها پنهان کرد.

TP [v^*P امین i^* v_P] $\langle v \sqrt{\ } \rangle$ [p^*P حسن را i^* pp پشت بوته‌ها] پنهان کرد

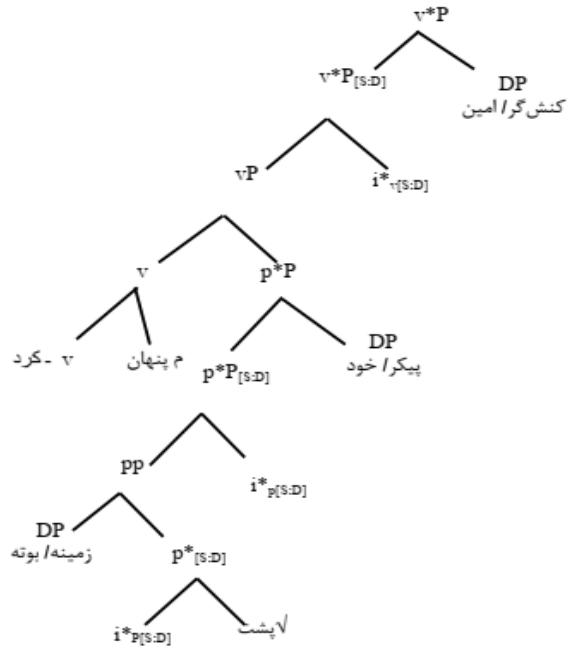
پ. امین پشت بوته‌ها پنهان شد.

v^*P [v^*P امین i^* v_P] $\langle v \sqrt{\ } \rangle$ [p^*P امین i^* pp پشت بوته‌ها] پنهان شد

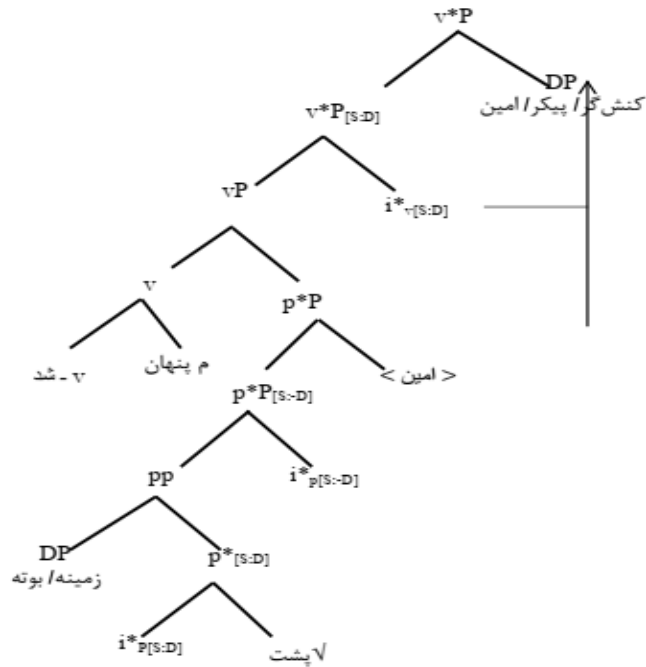
ت. حسن پشت بوته‌ها پنهان شد.

v^*P [v^*P امین i^* v_P] $\langle v \sqrt{\ } \rangle$ [p^*P حسن i^* pp پشت بوته‌ها] پنهان شد

(۲۳) بازنمایی نحوی ساخت «الف»

(۲۴) بازنمایی نحوی ساخت «ب»

۴-۵- ارتقای پیکر

در حالی که جمله (۲۲- الف) ساخت کنشگری است و موضوع‌های برونی v^*P و p^*P از رهگذر قاعده تعبیری به ترتیب تعبیر کنش‌گر و پیکر را دریافت می‌دارند، جمله (۲۲- پ) یک ساخت آغازی است که موضوع درونی با یک موضوع برونی ضمنی هم‌نمایه است و یک گروه معرف هر دو نقش کنش‌گر و پیکر را ایفا می‌کند. «امین» در خوانش کنشگری دارای نقش کنش‌گر و کنش‌رو است (گروبر ۱۹۷۶؛ جکندوف ۱۹۷۲). بازخوانی این در بافت رویکرد جدید نشان می‌دهد که I^* پایینی که نقش پیکر را معرفی می‌کند درون p^*P اشباع شده است. درحالی‌که ترکیب معنایی جریان دارد I^* بالایی نقش کنش‌گر را معرفی می‌کند که درون v^*P اشباع نشده است. از این رو نقش پایینی با ارتقا به جایگاه بالایی هر دو نقش را اشباع می‌کند یعنی هر آنچه به صورت موضوع برونی ادغام شده بود موضوع معنایی هر دو رابطه پیکری و کنشگری قرار می‌گیرد. این پدیده که از آن تحت عنوان ارتقای پیکر یاد می‌شود نشان می‌دهد که تنها ساخت‌های واجد ضمائر انعکاسی (نه ساخت‌های واجد گروه معرف ارجاعی) می‌توانند در ساخت‌های آغازی از عهده آزمون کنشگری برآیند (وود ۲۰۱۵). علاوه بر مشخصه [جاندار] فاعل ساختاری می‌تواند با قیدهای کنشگری نظیر «عامداً، محتاطانه، به قصد ...» همراه شود:

(۲۵) الف. امین عامداً/ محتاطانه پشت بوته‌ها پنهان شد.

ب. امین به قصد رصد سارقین پشت بوته‌ها پنهان شد.

ساخت منقطع «آنچه به X اتفاق افتاد...» به عنوان آزمون تشخیصی به کار می‌رود تا ساخت آغازی را از ساخت کنشگری تمییز داد که در آن X مفعول مستقیم جمله است. ساخت منقطع با ساخت آغازی (۲۲- پ) خوانش دستوری و با ساخت کنشگری (۲۲- ب) خوانش نادستوری دارد.

(۲۶) الف. آنچه به امین اتفاق افتاد پنهان شدن در پشت بوته‌ها بود

ب. آنچه به امین اتفاق افتاد پنهان کردن در پشت بوته‌ها بود.

۵. نتیجه

با پذیرش رویکرد معناشناسی تعبیری در چارچوب صرف توزیعی، به چگونگی معرفی نقش‌های مالک و پیکر در ساخت‌های دومفعولی و دومتعدی و تمایز آن‌ها اشاره کردیم. آنچه در این بررسی به عنوان پرسش مطرح بود، چگونگی ارتقای پیکر و ارتقای مالک و تبیین این دو پدیده بر مبنای رویکرد تعبیری است. تحلیل هر یک بر دو پیش‌فرض

استوار بود که اولی ضرورت پرداختن به بیان مالکیت در گزاره و ویژگی فعل‌های تغییر حالت را به‌همراه داشت؛ از یک سو، در تحلیل ساخت «پارسا گلدان مهسا را شکست» موضوع برونی (مهسا) در عبارت «گلدان مهسا» در نقش مالک به ساخت معرفی شد و تعبیر مالک را دریافت داشت. از سوی دیگر، این ساخت مستلزم معناشناسی یک فعل تغییر حالت بود. نحو دو نوع الزام را بر این ساخت ایجاد می‌کرد: (الف) برای اینکه نقش مالک از رهگذر DP برونی «مهسا» در عبارت «گلدان مهسا» اشباع شود، بایستی رابطه مالکیت در این ساخت اشباع نشده باقی بماند تا از رهگذر ارتقا به جایگاه بالاتر، DP متمم «گلدان» مجوز تعبیر نتیجه حالت را بیابد و (ب) برای نگاشت معنای تغییر حالت بایستی DP درونی به‌عنوان نتیجه حالت تعبیر شود. برای تبیین پدیده ارتقای پیکر استدلال ما این بود که تحلیل ساخت سببی «امین خود را پشت بوته‌ها پنهان کرد» و ساخت آغازی متناظر «امین پشت بوته‌ها پنهان شد» مستلزم پرداختن به ویژگی ساخت‌های دومتعدی واجد ضمائر انعکاسی است. پدیده ارتقای پیکر تنها در ساخت‌های واجد ضمائر انعکاسی (نه گروه معرف ارجاعی) امکان‌پذیر است زیرا در این ساخت‌ها موضوع درونی با یک موضوع برونی ضمنی هم‌نمایه است و یک گروه معرف هر دو نقش کنش‌گر و پیکر را ایفا می‌کند. بر مبنای این رهیافت جدید نشان دادیم که i^* پایینی که نقش پیکر را معرفی می‌کند درون p^*P اشباع شده است. درحالی‌که ترکیب معنایی جریان دارد i^* بالایی نقش کنش‌گر را معرفی می‌کند که درون v^*P اشباع نشده است. از این رو نقش پایینی با ارتقا به جایگاه بالایی هر دو نقش را اشباع می‌کند یعنی هر آنچه به‌صورت موضوع برونی ادغام شده بود موضوع معنایی هر دو رابطه پیکری و کنشگری قرار می‌گیرد. پدیده ارتقای پیکر را می‌توان از رهگذر یک قید کنشگری اثبات کرد. تنها ساخت‌های واجد ضمائر انعکاسی می‌توانند در ساخت‌های آغازی از عهده آزمون کنشگری برآیند. دومین روش تشخیصی کاربرد ساخت منقطع است که تنها در ساخت‌های آغازی با خوانش دستوری همراه بود.

منابع

- انوشه، مزدک (۱۳۹۴). فرافکن‌های نمود و زمان در صفت‌های فاعلی مرکب بر پایه نظریه صرف توزیعی. *دو ماهنامه جستارهای زبانی*، ۶۵، شماره ۵ (پیاپی ۲۶)، ۴۹ - ۷۲.
- انوشه، مزدک (۱۳۹۷). بازنگری در تصریف زمان گذشته در زبان فارسی بر پایه نظریه صرف توزیعی. *دو ماهنامه جستارهای زبانی*، ش ۱، فروردین و اردیبهشت ۱۳۹۷، ۵۷ - ۸۰.
- احمدی، محیا و مزدک انوشه (۱۳۹۸). طبقه‌بندی واژه‌های مرکب زبان فارسی از منظر نظریه صرف توزیعی. *پژوهش‌های زبانی*، سال ۰۱، شماره ۲، پاییز و زمستان ۱۳۹۸، ۱ - ۲۰.

- انوشه، مزدک (۱۳۹۹). ستاک بی‌ستاک: توزیع واژگونه‌های فعلی بر پایه نظریه صرف توزیعی. پژوهش‌های زبانی. ۱۱، شماره ۲، پاییز و زمستان ۱۳۹۹،
روشن، بلقیس (۱۳۷۷). معنی‌شناسی واژگانی: طبقه‌بندی فعل‌های فارسی. پایان‌نامه دکتری دانشگاه تهران
- کریمی دوستان، غلامحسین و علی صفری (۱۳۹۰). اثر کلی / جزئی در تناوب مکانی زبان فارسی. پژوهش‌های زبان‌شناسی. سال سوم، شماره اول، بهار و تابستان ۱۳۹۰
واعظی، هنگامه (۱۳۹۳). افعال دومفعولی در زبان فارسی: تعامل میان نحو و کلام. دوماهنامه جستارهای زبانی. شماره ۵، بهمن و اسفند ۱۳۹۳، ۲۷۴-۲۵۱
- Acedo-Matellan, V. & J. Mateu (2013). Satellite-framed Latin vs. verb-framed Romance: a syntactic approach, *Probus* 25, 227-265
- Beavers, J., E. Ponvert & S. Wechsler. (2009). *Possession of controlled substantives: Light 'have' and other verbs of possession*. MS, UT Austin
- Bruening, B. (2010). Double object constructions disguised as prepositional datives. *Linguistic Inquiry* 41(2). 287-305.
- Cuervo, M. C. (2003). *Datives at Large*. Cambridge, MA: MIT Doctoral dissertation.
- Gruber, J.S. (1979). *Lexical Structure in Syntax and Semantics*, North-Holland, Amsterdam.
- Hale, K. & Keyser, S.J. (1993). On argument structure and the lexical representation of syntactic relations. In *The View from Building 20, Essays in linguistics in honor of Sylvain Bromberger*, K. Hale & S.J. Keyser (eds), 53-109. Cambridge MA: The MIT Press.
- Harley, H. & S. Miyagawa (2018) Syntax of Ditransitive. *Oxford Research Encyclopedia of Linguistics*.
- Jackendoff, R. (1972). *Semantic Interpretation in Generative Grammar*, MIT Press, Cambridge, MA.
- Karimi, S. (2005). *A Minimalist Approach to Scrambling: Evidence from Persian*. Berlin: Mouton de Gruyter.
- Larson, R.K. (1988). On the double object construction. *Linguist. Inq.* 19: 335-92
- Lasnik, H. (1981). Restricting the theory of transformations: A case study. In N. Herrnstein and D. Lightfoot, (eds) *Explanations in Linguistics*: London
- Myler, N. (2018). Complex copula systems as suppletive allomorphy. *Glossa: a journal of general linguistics* 3(1)
- Oblishevska, O. (2005). *Locative Alternation in Slavic*. University of Ottawa.
- Pinker, S. (1989). *Learnability and cognition: The acquisition of argument structure*. Cambridge, MA: MIT Press.

- Pylkkänen, L. (2008). *Introducing Arguments*. Cambridge, MA: MIT Press
- Rappaport, H. & B. Levin (2008). The English dative alternation: the case for verb sensitivity. *J. Linguist.* 44: 129-67
- Wood, J. & A. Marantz (2017). The Interpretation of External Arguments. *The Verbal Domain*. Print ISBN-13: 97801987678